

# Sveriges ambassadör skriver okunnigt om afarer



*Afarernas område sträcker sig över gränserna mellan Etiopien, Eritrea och Djibouti. Foto: Charles Fred.*

Sveriges ambassadör i Etiopien, Jens Odlander, har varit på äventyr i Danakilområdet – afarfolkets hemtrakter. Området ligger i skärningspunkten mellan Eritrea, Etiopien och Djibouti.

I europeisk 30-talstradition berättar han på utrikesdepartementets blogg om besöket.

Efter att ha meddelat att området kallas ”The cruelest place on earth” i National Geographic, berättar han att här kan afarerna dyka upp ”från ingenstans” i små grupper. Ofta i närheten av kamelerna eller getterna som äter just ”ingenting”. På sina håll ”är naturen så fientlig att det är svårt att förstå att människorna kan leva här”, skriver vår ambassadör.

Och han fortsätter i gammal stil:

*Afarerna går gärna beväpnade med en Kalashnikov, det gör att man måste vara försiktig i umgänget med dem, inte stöta sig. De har långa krokiga knivar i bältet, men aldrig vattenkar. Vad dricker människorna!?*

*De är stolta och stridslustna.*

Kanske han kunde ha frågat någon som har kunskaper om afarerna om hur de lever och vad de dricker.

Likadant är det med hela hans blogginlägg. Man frågar sig varför han inte tagit reda på fakta om afarerna.

Jens Odlander ska ju vara Sveriges representant också i våra relationer till afarerna. I stället skriver han som en sämre äventyrsskildrare:

*De slåss mot den somaliska Issa-klanen fortfarande idag, röveri, över-*

*fall. De slåss till och med inbördes, småskaligt.*

*Väldsamheter. Laglöshet.*

*Afarena är överlevnadskonstnärer.*

Och han fortsätter:

*I afarernas västra levnadsområde, där det är lite grönnare, har Sverige projekt där vi hjälper dem att införa nya grödor, till exempel moringaträdet från södra Afrika” /.../ ”Men de afarer som vi möter på den senaste fältresan längst Danakildepressionen är enbart nomader, och samlare, och jägare.*

*Se bilden på afarkrigaren med strutsägget som just plundrats från redet.*

*Hit når inte Sidas och Sveriges bistånd, annat än indirekt genom stöd till den regionala organisationen IGAD som har ett särskilt program för nomadernas utveckling.*

*Men de utvecklas inte, vill inte, ungefär som massajerna i Östafrika som håller fast vid sin kultur. Bara det att afarerna är oändligt mera isolerade. De omnämns i skriftliga källor först på 1200-talet, men har funnits i området runt 2000 år, tror man. Och de har levt på samma sätt som nu.*

Man skulle vilja uppmana ambassadören att skriva ett nytt inlägg om afarerna, efter att ha tagit reda på mera fakta. Det här duger inte att lämna ifrån sig om man är Sveriges ambassadör.

Ett ursprungsfolk som afarerna skapas på lika stort allvar och behandlas med samma respekt som vilken majoritetsbefolkning som helst – särskilt av en officiell representant för vår utrikespolitik.

**Ola Persson**

## Ambassadörens blogg:

<http://blogg.ud.se/fran-afrikas-horn/2010/11/17/afarland-cruellest-place-on-earth/>